

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 31 marca 2009 r.

DESIWM/DEC-270/09/11420

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie przez S Sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie, danych osobowych do spółki S Inc. z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki,

postępowanie umarzam.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek złożony przez S Sp. z o.o., z siedzibą w Warszawie (zwaną dalej „Wnioskodawcą”), o udzielenie zgody na przekazanie danych osobowych do spółki S Inc., z siedzibą w Stanach Zjednoczonych Ameryki, (zwanej dalej „Odbiorcą”).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Generalny Inspektor ustalił, co następuje:

- 1) Wnioskodawcą zamierza przekazywać dane dotyczące następujących kategorii osób: pracowników, pracowników tymczasowych, agentów, niezależnych wykonawców, praktykantów/stażystów, osób ubiegających się o pracę, obecnych i potencjalnych klientów (niezależnych wykonawców lub osób kontaktowych w przypadku podmiotów prawnych), obecnych i potencjalnych konsumentów, niezależnych wykonawców lub osób kontaktowych u partnerów biznesowych i dostawców;

- 2) przetwarzane przez Wnioskodawcę dane osobowe będą przekazane dla celów związanych z zarządzaniem zasobami ludzkimi, celów handlowych oraz celów związanych z zarządzaniem systemami IT/bazami danych;
- 3) nie będą przekazywane dane szczególnie chronione;
- 4) zgodnie z oświadczeniem Wnioskodawcy planowane przekazanie danych ma się odbywać pomiędzy administratorami danych;
- 5) w dniu 6 stycznia 2009 roku Odbiorca przystąpił do programu „bezpiecznej przystani” (Safe Harbor);
- 6) Wnioskodawca oraz Odbiorca zawarły Umowę o przekazywaniu danych, która, jak deklaruje Wnioskodawca, zawiera standardowe klauzule umowne (transfer między administratorami) stanowiące załącznik do decyzji Komisji Europejskiej 2004/915/WE z dnia 27 grudnia 2004 r. zmieniającej decyzję 2001/497/WE w sprawie wprowadzenia alternatywnego zestawu standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych do państw trzecich (Dz. U. UE z dnia 29 grudnia 2004 r., L 386/74).

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Stosownie do art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.), gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Bezprzedmiotowość postępowania w rozumieniu powołanego przepisu oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a wobec tego nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Przyczyny bezprzedmiotowości mogą powstać na skutek faktów naturalnych lub na skutek zdarzeń prawnych. Klasyczna postać bezprzedmiotowości ujawni się wtedy, gdy przedmiot rozstrzygnięcia w sprawie praktycznie i prawnie nie istnieje.

W związku z powyższym należy wskazać, że zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2000 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą w przypadkach innych niż wymienione w art. 47 ust. 2 i 3 ustawy przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego, które nie daje gwarancji ochrony danych osobowych przynajmniej takich, jakie obowiązują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może nastąpić po uzyskaniu zgody Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, pod warunkiem, że administrator danych zapewni odpowiednie zabezpieczenia w zakresie ochrony prywatności oraz praw i wolności osoby, której dane dotyczą. W konsekwencji, transfer danych do państwa trzeciego,

które daje gwarancje ochrony danych osobowych przynajmniej takie, jakie obowiązują na terytorium RP (art. 47 ust. 1 ustawy) lub odbywa się po spełnieniu co najmniej jednej przesłanki legalizującej transfer do państwa, które nie daje takich gwarancji (art. 47 ust. 2 lub 3 ustawy), powoduje bezprzedmiotowość postępowania o wydanie zgody przez Generalnego Inspektora, które należy umorzyć. Na konieczność wydania takiego rozstrzygnięcia wskazuje się również w literaturze przedmiotu (por. np. G. Sibiga, Postępowanie w sprawach ochrony danych osobowych, Dom Wydawniczy ABC 2003, s. 205).

Wskazać należy, że Komisja Europejska na mocy art. 25 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych (Dz. U. UE z dnia 23 listopada 1995 r. L 281/31), zwanej dalej dyrektywą, jest uprawniona do stwierdzenia w drodze decyzji, że dane państwo trzecie zapewnia odpowiedni stopień ochrony, co wynika z jego prawa krajowego lub międzynarodowych zobowiązań, jakie państwo to przyjęło, szczególnie po zakończeniu negocjacji z Komisją Europejską, w zakresie ochrony życia prywatnego i podstawowych praw i wolności osób fizycznych. Uznanie przez Komisję Europejską danego państwa za zapewniające odpowiednią ochronę jest równoznaczne z tym, że zapewnia ono takie same gwarancje ochrony jakie są na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W dniu 26 lipca 2000 roku Komisja Europejska wydała decyzję 2000/520/WE w sprawie adekwatności ochrony przewidzianej przez zasady ochrony prywatności w ramach „bezpiecznej przystani” (Safe Harbor) oraz przez dotyczące ich najczęściej zadawane pytania, wydane przez Departament Handlu USA (Dz. U. WE z dnia 25 sierpnia 2000 r., L 215/7). Oznacza to, że przekazanie danych do Odbiorcy, z siedzibą w Stanach Zjednoczonych, który przystąpił do programu „Bezpiecznej przystani”, jako objęte zakresem wyżej wymienionej decyzji Komisji Europejskiej odbywałoby się na podstawie art. 47 ust. 1 ustawy.

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy należy stwierdzić konieczność umorzenia postępowania ze względu na jego bezprzedmiotowość.

Niezależnie od powyższego podkreślenia wymaga, że przepisy art. 47 i 48 ustawy, wprowadzają jedynie dodatkowe wymogi, które należy spełnić, gdy zamierza się przekazać dane osobowe do państwa trzeciego. Jednakże konieczność ich wypełnienia nie zwalnia administratora danych z pozostałych obowiązków nałożonych na niego przepisami ustawy. W konsekwencji w przypadku kwalifikowanej formy przetwarzania danych, jaką jest przekazanie danych do innego administratora danych, który ma siedzibę w państwie trzecim, zachodzi konieczność spełnienia jednej z przesłanek legalności przetwarzania danych, wymienionych w art. 23 ust. 1 lub art. 27 ust. 2 ustawy, a także spełnienia innych obowiązków wynikających z przepisów ustawy, w tym m.in.

obowiązku informacyjnego. Obowiązki te zachodzą zarówno w przypadku przekazania danych osobowych do państwa trzeciego, które daje gwarancje ochrony danych osobowych na swoim terytorium przynajmniej takie, jakie obowiązują na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 47 ust. 1), jak również gdy państwo to nie zapewnia takiej ochrony, a przekazanie danych odbywa się na podstawie jednej z przesłanek określonych w art. 47 ust. 2 i 3 lub na podstawie zgody Generalnego Inspektora (art. 48).

Z uwagi na powyższe, wobec zaistnienia przesłanki umorzenia niniejszego postępowania administracyjnego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).